

løn i det offentlige dagen efter ophøret af sit folketingsmedlemskab og samtidig få fuldt vederlag fra Folketinget, mens andre ikke kan få det. Hvad er egentlig årsagen til det? Hvad er årsagen til, at det overhovedet skal være muligt, og hvad er årsagen til, at der skal være den forsøksbehandling af folketingsmedlemmer? Kunne vi ikke få en indholdsmæssig argumentation?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Ole Løvig Simonsen efterlyser vores holdning til det samlede billede, og den er ganske klar: Vi finder, at der kan luges ud i de urimelige ordninger, uden at man kompenserer via en ændring i vederlaget, i hvert fald i opadgående retning.

Det er helt krystalklart den holdning, vi har. Vi har diskuteret det i folketingsgruppen, og vi er fuldstændig enige om den linje, jeg lægger for dagen her. Men det befrier jo ikke hr. Ole Løvig Simonsen fra at forholde sig til problemstillingen, og vi kan jo ikke komme videre nu, hvis ikke hr. Ole Løvig Simonsen og for den sags skyld også andre partier vil forholde sig til det, der bliver sat til debat, men kun siger, at det vil man kun forholde sig til, hvis alt muligt andet også blandes ind.

Jamen så kan vi jo aldrig nogen sinde få en debat i offentligheden. Så er vi ude i, at dette område kun kan diskuteres og blive ændret, hvis det foregår i et lukket rum, hvor partierne eller en del af partierne sætter sig ned og snakker om tingene. Hvis ikke man kan få en debat om de enkelte elementer hver for sig og så stykke tingene sammen ud fra det, er det jo desværre noget lukket, vi er ude i, og det synes jeg da ville være ærgerligt ud fra den almindelige sunde interesse, som borgerne i samfundet nærer for vores vilkår.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Ja, nu fik jeg jo ikke svar på de ting, jeg spurgte om før, men så vil jeg spørge sammenfattende: Vil det sige, at den socialdemokratiske ordfører ikke mener, at man overhovedet kan diskutere de ting? Betyder det, at man sådan set skal forpligte sig til ikke at fremsætte forslag om den slags ting, fordi der nu engang er vedtaget noget, som et stort flertal var enig om, og så kan man ikke pille ved det? Fordrer det ikke en offentlig debat om de ting, når det nu så åbenlyst skriger til himlen, at der er forskel på den måde,

vi bliver behandlet på, og den måde, som folk uden for Borgens mure bliver behandlet på? Når det nu også kommer til offentlig debat, er det så ikke rimeligt at forholde sig til det rent forslagsmæssigt?

(Kort bemærkning).

Ole Løvig Simonsen (S):

Jeg tror, fru Jette Gottlieb glemmer, at i mit første indlæg gjorde jeg faktisk opmærksom på, at man selvfølgelig er i sin gode ret til at komme med et sådant forslag, og at det skal til debat. Men det, jeg prøvede at sætte spørgsmålstejn ved, var baggrunden for det, og samtidig gjorde jeg opmærksom på, at vi i december 1999, for mindre end 1½ år siden, vedtog de regler, som gælder nu. Dem kender man jo godt, og jeg ville måske i og for sig have forventet, at hr. Søren Søndergaard i dag havde været i smoking ligesom dengang, da vi havde debatten. Men det er så en anden side af sagen.

Til hr. Søren Søndergaard skal jeg sige følgende: Efter de gamle regler var det sådan, at efter et vist antal år her i Folketinget fik man 12 måneders eftervederlag, og det gør man stadig. Det holdt vi fast ved. Det var reglerne dengang, og sådan er de også i dag. At vi så har forbedret reglerne for dem, der efter det andet år måske ikke har mulighed for at få et godt arbejde, og regulerer udbetalingen, synes jeg er fair nok.

Så kommer spørgsmålet, om man i det hele taget kan diskutere disse ting: Jamen det er jo det, vi gør. Vi kan da ikke bare sætte os ned på stolen og sige, at det vil vi ikke diskutere. Det gør jeg da gerne, men vi har et forskelligt udgangspunkt. Jeg har hele tiden prøvet at fremhæve, at det, vi vedtog dengang, er rimeligt, men det betyder jo ikke, at det kommer til at stå til evig tid. Vi er jo også en del af samfundet.

Jeg er 100 pct. sikker på, at i løbet af næste folketingssamling – måske allerede i denne, hvad ved jeg – kommer dette forslag frem én gang til. Sådan vil det jo være, og hvorfor vil det egentlig det? Jo, for det første, fordi man ud fra fru Jette Gottliebs synspunkt kan sige, at det er jo helt urimeligt – hvad vi andre altså ikke mener – og for det andet, fordi det er et dejlig populistisk standpunkt. Det må man gerne have lov til at have for mit vedkommende, men jeg synes, at det, vi fandt frem til dengang, er rimeligt, og det kan vi stå ved. Men vi tager selvfølgelig gerne debatten med dem, der ønsker at rejse den her i dag.